

HA AZT MONDOM: VERS,

máris tévedek.

ha azt mondom, *versúr*, máris versemet
(ez fontos jellemzője) olvasom vissza, mozdulat
nélkül, nem kezdtem bele?

*

ha azt mondom, *versúr*, távolba
réved (ez fontos jellemzője), kiáll
valami fokra, attól függően, hogy mikor áll ki,
mikor még alakul a vár vagy a vár teljében vagy romjain, ma,
el is kezd határozódni a paradigma.

*

ha azt mondom, *versúr*, önnön szemébe
hökken (ez fontos jellemzője) egy-két különös
vágya. nagyító alatt is,
mikroszkóp alatt is
űzi mikronmilliméterenként. de igazi tudomány

alatt szívet nem lehet

űzni. *beveszem*, szívem, beveszek bármi
okosságot, csak segítsen elő! – mondatja
vágya, mint szélmalom a szélnek.

*

ha azt mondom, *versúr*, abba a hitbe
ringatnám (ez fontos jellemzője) magam, hogy nem én vagyok
az a középkori fegyverhordozó, aki a csetepatéből

a legrövidebb, a kivezető utat
választja. tán magam helyett
eltelnék e nálam héroszabb ködlő
álmaival. jól is néznék ki, ülnék egy túlméretezett
vaspáncélban, orrán, száján dől a lila koncertfüst.

és egyszerre kettényílik,
mert előbb-utóbb minden páncél kettényílik.
azt nem mondom, hogy pucéran, de azért túlbecsült
várakozással szorongának egy sámli, rendben, hokedlin.

*

ha azt mondom, *versúr*, rögvest
jobbágy (ez fontos jellemzője), a kurucos
vagy a bamba-*márcsakazértse* villog elő,
amivel/akivel nehéz mit kezdeni:
„csúszó nemes”, „törekvő paraszt”, „írástudó rabszolga”,
rosszul döfködve, lassabban se dolgozik,
túldöfködve, veszélyest visszavillog.

*

ha azt mondom, *versúr*, este van,
valami neszez (ez fontos jellemzője), elindul
a házban utána járni, mint bármelyik ostoba
horrorfilmben, van is egy ki-kihunyó, nappal
ellenőrizetlen lámpa, érthetetlenül (fölfüggesztve az élet-

félelem) in-
dul a pincébe vagy föl a padlásra.

ott is csak emberekre talál.